

modstræbende — gik han ud ad Vesterbro, der strakte sig mellem Lygterækkerne med sin sædvanlige støjende Aftenfærdsel.

Ved Bagerstræde drejede han bort fra Broen, ind i de stille Kvarterer omkring Gammel Kongevej. Snart stod han ved Hjørnet af den Gade, hvor hans Moder boede. For ikke at blive genkendt, dersom han skulde møde nogen af Familien, havde han slaaet Frakkekraven op og trykket Hatten ned i Panden. Foreløbig var der nu ikke et Menneske at se. Først gik han paa den Side af Gaden, hvor Huset skulde ligge; men da han havde fundet det, skraaede han over Kørebanen og stillede sig op paa det modsatte Fortov et Sted, hvor der var Skygge.

Her stod han nu og saa op og ned ad en almindelig, tarvelig, firetages Bygning med Smaalejligheder paa tre-fire Værelser. Hans Øjne havde straks søgt Vinduerne paa anden Sal tilvenstre for Indgangsdøren; men her var ikke andet at se end en Række overmalede Ruder. Han maatte altsaa have husket forkert. Lejligheden deroppe var aabenbart ubeboet og under Reparation. Saa faldt det ham ind, at saaledes som Trappegangen øjensynlig var lagt i Huset, maatte en Lejlighed „tilvenstre“ — som der havde staaet i Søsterens Bekendtgørelse — ligge tilhøjre for Indgangsdøren, naar man betragtede den nede fra Gaden.

Der, hvor han nu flyttede sine Øjne hen, saaes der et svagt Lys bag et af Vinduerne. I den tilstødende Stue var Gardinet ikke nedrullet, og han kunde et Sted oppe under Loftet se en smal Lysstribe, der maatte hidrøre fra, at Døren ind til det oplyste Værelse stod paaklem. Men forgæves anstrengte han sig for ellers at skimte noget derinde, og han kunde desuden ligesom ikke faa sig til at tro, at hans Moder virkelig boede der i dette vildfremmede Hus.

Da fik han Øje paa en Ting, der stod mellem et Par Urtepotter i Vindueskarmen, — og i det samme strømmede Blodet ham voldsomt til Hjertet. Han havde genkendt sin Moders lille røde Træballe til Garnnøgler, den han kunde huske, fra han var saa lille, at den havde syntes ham et formeligt Dyb.

Et Øjeblik efter gled der en Skygge over Rullegardinet deroppe.

„Maaske var det Moder“ — tænkte han og kom pludselig til at skudre i Nattekulden.